

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.V. 20.864/2017/5.

A tanács tagjai: dr. Molnár Ambrus a tanács elnöke, dr. Magosi Szilvia előadó bíró, dr. Madarász Anna bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője: dr. Balczó Gábor ügyvéd

Az alperes: alperes neve (alperes címe)

Az alperes képviselője: dr. Futó Dániel ügyvéd

A per tárgya: kártérítés

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 43.Pf.637.733/2016/4.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 16.P.24.357/2015/20.

Rendelkező rész

- A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

- Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, valamint térítsen meg az államnak felhívásra 493.200 (negyszázkilencvenháromezer-kétszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes 2007. október 19-ig gyermekgondozási célból igénybe vett fizetés nélküli szabadságon volt. Munkáltatója 2007. november 12-én a munkaviszony rendes felmondással való megszüntetését közölte, 2007. november 25. napjától számított 55 napos felmondási idővel 2008. január 18. napjára.
- [2] Az alperes ügyvéd a felperes jogi képviselőjeként eljárva munkaügyi pert kezdeményezett. Az előterjesztett keresetben a felmondás jogellenességére tekintettel elsődlegesen arra kérte kötelezni a munkáltatót, hogy a felperest a korábban betöltött munkakörben tovább foglalkoztassa, legalább 2008. október 19-ig. Másodlagosan - arra az esetre, ha a munkáltató nem vállalja a

továbbfoglalkoztatást - egy évi átlagkereset (4.932.132 forint) megfizetésére terjesztett elő kereseti kérelmet. A felmondás jogellenességét azzal indokolta, hogy a közölt felmondási ok valótlan, továbbá a munkáltató szerződéses kötelezettséget vállalt arra, hogy a GYES-ről való visszatérés után legalább 12 hónap foglalkoztatottságot biztosít a felperes részére.

- [3] A munkaügyi perben eljáró bíróságok a keresetet elutasították. Felülvizsgálati kérelmében a felperes a felmondás jogellenessége körében arra is hivatkozott, hogy munkáltatója a felmondási védelem ideje alatt közölte a felmondást. A felülvizsgálati eljárásban azonban ez az új hivatkozás már nem volt vizsgálható, a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet helybenhagyta.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [4] A felperes az 1998. évi XI. törvény (a továbbiakban: Ütv.) 3. § (2) bekezdésére, 10. § (1) bekezdésére, valamint az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 305. §-ára, 318. §-ára és 474. § (2) bekezdésére alapított keresetében 4.932.132 forint és késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az alperes hibás teljesítést, illetve kártérítésre alapot adó szerződésszegését abban jelölte meg, hogy az ügyvédi megbízás teljesítése során nem az elvárható körültekintéssel járt el, amikor a munkaügyi perben nem hivatkozott a felmondási védelem munkáltató általi megsértésére. Az alperes e magatartása miatt kár érte, mivel az eljáró bíróságok nem adtak helyt a 4.932.132 forint megfizetésére irányuló keresetnek.
- [5] Az 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: Mt.) és a kialakult bírói gyakorlat egységes a tekintetben, hogy a felmondási tilalmak fennállása szempontjából a felmondás közlésének - illetőleg, ha a felmondási idő a felmondásban megjelöltek szerint később kezdődik, a felmondási idő kezdetének - az időpontja az irányadó. Ha a felmondási tilalom ebben az időpontban fennáll, úgy a munkáltató felmondása ipso iure jogellenesnek minősül (BH1997. 420.). A bíróságok a munkaviszony jogellenes megszüntetése esetén nem mérlegelhetik az Mt. 100. §-ában foglaltak alkalmazását, a jogkövetkezményeket a törvény kötelező erejű rendelkezésénél fogva alkalmazniuk kell. Kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felmondás az Mt. 90. § (1) bekezdés e) pontjába ütközött és amennyiben az alperes hivatkozott volna erre a munkaügyi perben, a bíróságnak meg kellett volna ítélnie az elmaradt munkabért és a felmerült kárt.
- [6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint nem alapozza meg az ügyvéd kártérítési felelősségét, ha a bíróság nem osztja a jogi álláspontját és nem ad helyt a keresetnek. A felperesnek bizonyítania kell, hogy nem kellő gondossággal járt el, és amennyiben a felmondási védelemre alapítja a keresetet, az teljes bizonyossággal a pernyertességével járt volna. Az utóbbi a kártérítési perben nem bizonyítható, ez esetben ugyanis ún. árnyékpert kellene lefolytatni, melyre értelemszerűen nincs lehetőség.

Az első- és másodfokú ítélet

- [7] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és a felperest 100.000 forint perköltség fizetésére kötelezte.
- [8] Indokolása szerint az adott esetben hiányzik a kártérítési felelősség elemei közül az alperesi jogellenes magatartás. Az alperes akkor követett volna el szerződésszegést, ha kifejezetten abban állapodtak volna meg a felek, hogy a keresetet a felmondási tilalomba ütköző felmondással indokolják. A felperes és tanúként kihallgatott házastársa egyezően adta elő, hogy hozzáértésük híján az alperesre bízták a kereset alapjának megjelölését. Önmagában az, hogy a bíróság nem értett egyet az alperes jogi álláspontjával, nem jelent kártérítési felelősséget megalapozó szerződésszegő magatartást.

- [9] A kártérítési felelősség elemei közül az okozati összefüggés is hiányzik. A munkaügyi perben a bíróságnak abban a kérdésben kellett volna állást foglalnia, hogy sérti-e az Mt. 90. § (1) bekezdés e) pontját, ha a munkavállalóval a védettség időtartama alatt közlik a felmondást, de a felmondási idő kezdetét úgy jelölik meg, hogy az már a védettség elteltét követő időszakra esik. E kérdés eldöntése bírói mérlegelés alapján lehetséges, hiszen a törvény szövegéből egyértelmű válasz nem olvasható ki. A jelen perben pedig már nem lehetséges annak megállapítása, hogy a munkaügyi jogvitában eljáró bíróság a kérdés mérlegelését követően milyen tartalmú döntést hozott volna. A felperes által hivatkozott eseti döntés nem tartalmaz olyan megállapítást, miszerint a felmondás akkor is jogszabálysértő, ha a felmondási idő már eleve a későbbi módosítással egyező tartalommal van meghatározva.
- [10] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét és a felperest 123.300 forint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.
- [11] Indokolásában rámutatott arra, hogy a Ptk. 474. §-a szerint minősülő szerződés kötelezettje - mint amilyen az alperes is - a perbeli jogi képviselőt materiális szolgáltatás híján hibásan teljesíteni nem tud(hat)ja, így a Ptk. 310. §-ára alapított, a hibás teljesítésből eredő kár megtérítése iránti kereseti kérelem eleve nem lehetett alapos.
- [12] A polgári jogi kártérítési felelősség első és legalapvetőbb eleme a kár, ezért elsőként azt kellett vizsgálni, hogy van-e a felperesnek bizonyított kára. A felperes káraként elmaradt hasznot állított, ezért a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján azt kellett bizonyítani, hogy a felmondási tilalomra hivatkozás mellett lefolytatott munkaügyi perben kétséget kizáróan pernyertes lett volna, tehát munkáltatóját mindenképpen marasztalják 4.932.132 forintban.
- [13] A felperes kétséget kizáró teljes pernyertességét azonban cáfolja egyrészt az, hogy az elsődleges kereseti kérelme a továbbfoglalkoztatására, nem pedig 12 havi átlagkeresete megtérítésére irányult, másrészt az elsődleges kereset alaptalansága esetén vizsgálendő eshetőleges kereseti kérelem ugyan 12 havi átlagkereset megfizetését célozta, az azonban az Mt. 100. § (4) bekezdése értelmében nem garantált, hanem a jogsértés és következményei súlyát szem előtt tartó bírói mérlegelés függvénye. Az elsődleges kereset alaposága esetén tehát fel sem merül az elmaradt jövedelem, mint későbbi kár kérdése, az eshetőleges kereset jogalapjának fennállása esetén pedig mérlegelés tárgya. Mindezekre tekintettel a felperes nem bizonyította a kárát, így az alperes felróható kötelezettségszegését vagy annak hiányát vizsgálni nem kellett.
- [14] Az ügyvédi kártérítési felelősség elvi síkon annak ellenére fennállhat, hogy a megbízási jogviszony nem eredmény-, hanem gondossági kötelelem, és ennek bizonyítása nem ún. árnyékper lefolytatása útján lehetséges, hanem annak igazolásával, ha a perbeli képviselőt ellátó ügyvéd az Ütv.-ből, illetve a megbízási szerződésből fakadó kötelezettségét nem teljesíti, vagy olyan mértékben szegi meg, hogy ügyfele képviselője, illetve a számára adott jogi tanács a legalapvetőbb vonatkozó jogi hivatkozásokat is mellőzi. Létezik tehát az elmulasztott, illetve a negligens vagy szakszerűtlen ügyvédi tevékenységnek az a határa, amely kártérítési felelősséget alapoz meg, ellenkező esetben az Ütv. 3. § (2) bekezdésében, 5. §-ában, továbbá a 10. § (1) bekezdésében foglaltak teljes mértékben kiüresednének. A kártérítési felelősséget megalapozó ügyvédi tevékenység ugyanakkor nem azonosítható azzal, ha a perbeli képviselőt ellátó ügyvéd jogi álláspontját az eljáró bíróság nem osztja.
- [15] Kártérítési felelősséget alapozhat meg ekként akár az a perbeli ügyvédi képviselő is, amely egy munkaviszony rendes felmondással való megszüntetése folytán az Mt. vonatkozó legalapvetőbb rendelkezéseire történő hivatkozást nélkülözi és amely ezért a képviselt személy pervesztességére vezet. Ez azonban a jelen perben nem volt vizsgálendő.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [16] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatására utasító határozat hozatalát, másodlagosan az alperes kötelezését kérte 4.932.132 forint, de legalább két havi átlagkeresetnek megfelelő 822.005 forint megfizetésére.
- [17] Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti az Ütv. 3. § (2) bekezdésében, az 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 3. § (1), (2) bekezdésében, 164. § (1) bekezdésében, 206. §-ában, a Ptk. 305. §-ában, 318. §-ában, 474. § (2) bekezdésében, az Mt. 90. § (1) bekezdés d) pontjában és (4) bekezdésében, valamint a 100. § (4) bekezdésében foglaltakat.
- [18] Az alperes nem foglalta írásba a szerződést, így a perben rá hárult a megbízás tartalmának bizonyítása. Bizonyítási kötelezettségét nem teljesítette, előadást sem tett arra vonatkozóan, hogy a perindítás előtt milyen tájékoztatást nyújtott, milyen utasításokat kapott és milyen okiratok birtokában terjesztette elő a keresetet. A bizonyítás elmaradásából következően az elsőfokú bíróság a Pp. 206. §-ában és a 164. § (1) bekezdésében foglaltakat sértő módon állapította meg, hogy az alperes szabadon választhatta meg, milyen okból perel, nem kapott utasítást arra, hogy mire hivatkozzon.
- [19] Az alperesnek tudomása volt a törvényi védelemről, kötelessége lett volna a védelmi idő alatt közölt felmondásra hivatkozni, a bíróság ugyanis hivatalból nem veheti figyelembe az Mt. erejénél fogva törvényt sértő felmondást. A jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeit ugyanakkor a bíróság a törvény erejénél fogva köteles alkalmazni, mérlegelési lehetősége nincs. Az Mt. 100. §-a alapján kötelezően meg kellett volna ítélnie az elmaradt munkabért. Az átlagkereset alapján megállapított elmaradt munkabér járt volna, amely alapján a munkáltatót legalább két havi elmaradt munkabér megfizetésére kellett volna a perben kötelezni.
- [20] A jogerős ítélet a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütközik, mert iratellenes és jogszabálysértő módon hagyta helyben az elsőfokú ítéletet. A felperes szerint nem az alperes és a munkaügyi bíróság eltérő jogi álláspontja vezetett a kereset elutasítására, hanem az, hogy az alperes Ütv. 23. §-a alapján fennálló tájékoztatási kötelezettsége elmaradása okán nem szerezhette tudomást a korábbi munkáltatója Mt. 90. § (1) bekezdés e) pontjába ütköző felmondásáról.
- [21] Megalapozatlanul állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a felmondási tilalomra történő alperesi hivatkozás nem eredményezett volna minden kétséget kizáró felperesi pernyertességet. Az Mt. 100. §-ában rögzített jogkövetkezményeket a bíróságnak mérlegelés nélkül alkalmaznia kell, ha a munkáltató a munkaviszonyt jogellenesen szünteti meg. Egyértelmű ok-okozati összefüggés áll fenn az alperes nem elvárható magatartásának következménye és a között, hogy a GYES-t megelőzően betöltött munkakörébe nem helyezték vissza.
- [22] A munkaügyi perben előterjesztett elsődleges kereseti kérelem nem közvetlenül pénz megfizetésére irányult, ugyanakkor kétségtelen, hogy az elvégzett munka után a munkáltató köteles munkabért fizetni. Amennyiben a munkaügyi bíróság alaposnak találta volna a keresetet, jogosult lett volna munkabérre, melynek összege a 4.932.132 forintot lényegesen meghaladta volna és pervesztessége miatt elmaradt haszonként, azaz kárként jelentkezett. Irreleváns annak vizsgálata, hogy az elsődleges vagy a másodlagos kereseti kérelem alapján esett el a haszontól. A felmondás és az elsőfokú ítélet közötti időtartamra járó munkabérre bármely kereseti kérelmének megalapozottsága esetén jogosult lett volna, vagy a másodlagos kereseti kérelemnek történő helyt adás esetén az Mt. 100. § (4) bekezdése alapján megillette volna legalább két havi átlagkeresetnek megfelelő összeg (az évi átlagbére alapján kalkulálva 822.005 forint). A másodfokú bíróság tévesen értelmezte az Mt. alapján meghozható bírósági határozat tartalmát, ezért ítélete sérti az Mt. rendelkezéseit.
- [23] A másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az ügyvéd kártérítési felelősség bizonyítása nemcsak árnyékper lefolytatásával lehetséges, ennek ellenére elmulasztotta az alperesi tevékenység vizsgálatát. A per tárgya az alperes kötelezettségszegésének és az ebből eredő kárnak a vizsgálata volt, amennyiben ezt a másodfokú bíróság nem vette figyelembe, az nemcsak az iratellenességet,

hanem a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján fennálló tényállás-megállapítási kötelezettség megszegését is eredményezi.

- [24] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme arra irányult, hogy a Kúria tartsa fenn hatályában a jogerős ítéletet.
- [25] Rámutatott arra, hogy a felperes kizárólag a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott az Ütv. 5. §-ára és a 23. § (2) bekezdésére, így a tájékoztatási kötelezettség elmaradása kérdéskörben bizonyítás sem folyt. Az ügyvédi megbízási szerződés tartalmát tekintve a felek a perben egyező nyilatkozatot tettek. Az elsőfokú bíróság részletes bizonyítás alapján állapította meg a tényállást. A felperes a kár összegszerűségére az elsőfokú eljárás során nem indítványozott bizonyítást. Az eljáró bíróságok helyesen mutattak rá arra, hogy a jogi képviselő bíróságétól eltérő jogi álláspontja nem eredményezhet kártérítési felelősséget. A felperes a nem kellően gondos ügyvédi eljárást nem bizonyította. A munkaügyi perben beállt az anyagi jogerő, kizárt, hogy ezen előzményi per eredményét bárki vitássá tegye, e tekintetben a kártérítési per bírósága érdemi vizsgálatot nem is folytathatott le (BH2009. 356., BH2012. 90.). Az ítélkezési gyakorlat szerint legfeljebb törvényi határidő, esetleg kereset, fellebbezés benyújtásának elmulasztása okán állapítható meg az ügyvédi hiba. Jogellenes magatartás akkor volna megállapítható, ha a felek kifejezetten abban állapodtak volna meg, hogy a keresetet a felmondási vélelemre kell alapítani, ezt azonban a perben a felperes maga sem állította.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [26] A Pp. 270. § (2) bekezdése a jogerős ítélet felülvizsgálatát jogszabálysértés esetén teszi lehetővé. A felperes a rendkívüli perorvoslatát megalapozó jogsértést abban határozta meg, hogy az eljáró bíróságok helytelenül ítélték meg az alperes szerződéses kötelezettségét, annak megszegését és az Mt. alapján meghozható bírósági határozat tartalmát, valamint a munkabér elmaradásában jelentkező kárt [Pp. 272. § (2) bekezdés]. A Kúria ezért a jogerős ítéletet ebben a keretben vizsgálta felül [Pp. 275. § (2) bekezdés].
- [27] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.
- [28] A Kúria a Ptk. 311/A. §-ában foglaltakra tekintettel nem ért egyet a másodfokú bíróságnak a hibás teljesítést a megbízási szerződés esetében kizáró jogi álláspontjával. A nem dolog szolgáltatására irányuló szerződés típusának és a vállalt kötelezettségek természetének megfelelően lehetőség van a hibás teljesítés jogkövetkezményeire vonatkozó szabályok alkalmazására. A másodfokú bíróság ugyanakkor azt helyesen állapította meg, hogy a jelen esetben a felperes által előadott ténybeli alapon nem áll fenn az alperes kártérítési felelőssége.
- [29] A felperes az elsőfokú eljárás során az alperes károkozó magatartásaként azt jelölte meg, hogy a munkaügyi perben nem hivatkozott a felmondási védelem munkáltató általi megsértésére. Az volt a jogi álláspontja, hogy amennyiben az alperes erre alapította volna a munkáltató felmondásának jogellenességét, a munkaügyi perben a bíróság helyt adott volna a 4.932.132 forint megfizetésére irányuló keresetnek. A felperes az alperes jogellenes magatartása körében a másodfokú eljárás során a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel új tényt nem állíthatott és a kártérítési keresetét a felülvizsgálati kérelemben sem helyezhette más ténybeli alapra. A jogerős ítélet csak olyan kérdésben támadható felülvizsgálati kérelemmel, amely az első- és másodfokú eljárásnak is tárgya volt. Amely kérdéssel a korábban eljáró bíróságok erre irányuló kérelem hiányában nem foglalkozhattak, azzal kapcsolatban jogszabálysértést sem követhettek el.
- [30] A felek között a perben nem volt vitás, ezért nem szorult bizonyításra, hogy a felmondási védelem megsértésére való hivatkozás lehetőségére az alperes nem hívta fel a figyelmet, a felperes pedig nem

utasította arra, hogy a munkaügyi perben mire alapozza a munkáltató felmondásának jogellenességét. Az alperes maga dönthette el, mi legyen a felperes jogállítása a munkaügyi perben. A tényállítást illetően pedig az alperes nem vitásan a munkaügyi bíróságon mindazt előadta, melyet a felperes vele közölt és a jelen perben tett nyilatkozata szerint az ügyben jelentőséggel bírhatott. A jelen perben a felperes nem állította, hogy a munkaügyi bíróság döntésére irányuló kereseti kérelmet az alperes nem a megbízásának megfelelően terjesztette elő. A felperes személyes nyilatkozata és házastársának tanúvallomása szerint is a megbízás arra vonatkozott, hogy az alperes forduljon bírósághoz a felperes munkaviszonyának helyreállítása végett (Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 16.P.24.357/2015/13. számú jegyzőkönyv). Mindezekre tekintettel a jogerős ítélet nem sérti a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott eljárásjogi rendelkezéseket.

- [31] A munkaügyi perben a megbízásnak megfelelően előterjesztett elsődleges kereset a felperes továbbfoglalkoztatására irányult. A felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal ellentétben a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményét a munkaügyi bíróság kérelemre alkalmazza. Kereseti kérelem hiányában a bíróság nem ítélt meg a felperesnek elmaradt munkabért. A munkáltató 4.932.132 forintban való marasztalására csak a másodlagos kereset irányult, amely nem került volna elbírálásra, ha alapos az elsődleges kereset. Az Mt. 100. § (3) bekezdése szerint, ha a munkáltató intézkedése felmondási védelemben [Mt. 90. § (1) bekezdés] ütközik, nem alkalmazható a (2) bekezdésben foglalt azon rendelkezés, mely szerint a munkáltató kérelmére a bíróság mellőzi a munkavállaló eredeti munkakörbe történő visszahelyezését, ezért a felperes munkaügyi perében az Mt. 100. § (4) bekezdésében foglalt alkalmazása nem merülhetett volna fel. A munkáltatóval szembeni követelés jogalapja ugyanakkor eldőlt a munkaügyi perben és a döntés a felperesre nézve vagyoni hátránnyal járt, ezért nem állítható, hogy nem érte kár.
- [32] A munkaviszony védelmi idő alatti rendes felmondással történő megszüntetésére való hivatkozás elmulasztása abban az esetben alapozhatná meg a munkaügyi perben képviselőt ellátó ügyvéd kártérítési felelősségét, ha a rendelkezésére álló tények alapján a munkáltató nyilvánvalóan megszegte a felmondási tilalmat, intézkedése (a közölt felmondó nyilatkozata) a felmondási védelemben ütközött. A felperes a jelen perben azzal érvelt, hogy a védelmi idő alatt történt a munkaviszonyának megszüntetése. Ez az állítása azonban nem tényyszerű. A felmondási védelem az esetében az Mt. 90. § (1) bekezdés d) pontjára tekintettel 2007. október 19-ig tartott, a felmondási idő pedig az Mt. 90. § (2) bekezdés b) pontja alapján a 30 nap elteltével kezdődhetett. A munkáltatója olyan felmondást közölt, mely szerint a felmondási idő 2007. november 25-től vette kezdetét. A felperes tehát a szülési szabadságának leteltét követő 30 napon belül nem állt felmondás alatt, ezért megalapozatlanul róta fel az alperesnek, hogy a munkaügyi perben a keresetet nem alapította a munkáltatói intézkedés felmondási védelemben ütközésére.
- [33] A Kúria mindezekre tekintettel a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [34] A felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, így köteles a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján megfizetni az alperes jogi képviselővel felmerült felülvizsgálati eljárási költségét, melynek összegét a Kúria a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5), (6) bekezdése szerint állapította meg a ténylegesen kifejtett tevékenység munka- és időigényével arányban állóan. A felperes az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Budapest, 2018. április 11.

. Molnár Ambrus s.k. a tanács elnöke, Dr. Magosi Szilvia s.k. előadó bíró, dr. Madarász Anna s.k.
bíró